

[Kirkeministeren.]

tragtning, han kom med om skolen, hvor man er langt væk fra den lystreindstilling, som var den gammeldags indstilling. Der er meget at gøre endnu på denne linie, men når jeg har prøvet på at analysere begrebet lydighed, skyldes det en helt anden ting, en stadig undren over, hvor mange mennesker der endnu i vore dage er autoritetsbundne og lukkede, hvor angst de er for tilværelsen.

Må jeg lige vende tilbage til spørgsmålet om den praktiske side af autoritetsbegrebet, som det ærede medlem hr. Lysholt Hansen rejste overfor mig. Han spurgte, om jeg afviste, at der skulle være myndighed i skolen. Nej, det afviser jeg naturligvis ikke. Jeg nævnte allerede i mit svar til det ærede medlem hr. Baagø-Hansen, at jeg mener, at alder og erfaring giver en myndighed, som har sin indflydelse på børnene, og jeg mener også, som jeg allerede sagde i mit første indlæg, at hvert samfund, hver skole, hver gruppe må have sine fællesregler. Det ærede medlem spørger mig, hvad der da skal gøres, om disse fællesregler brydes. Jeg vil svare, at vi på ethvert tidspunkt indenfor samfundet og indenfor skolen har visse ordensregler, som vi i fællesskab har fundet frem til, og som må overholdes. Naturligvis må de overholdes, men her er det, at jeg mener at analysen af dem og revisionen af dem må gå side om side med, at de respekteres.

Det ærede medlem endte med at tale om frihed og om frihed under ansvar. Den troede jeg i al enkelhed jeg havde talt om i mit første indlæg. Det bliver så forfærdelig let kliché, når man bruger disse udtryk. Frihed under ansvar — ja, hvad vil det sige? Det var måske rimeligt, om vi erstattede denne meget brugte vending med en gammel vending, der har dyb mening i sig: frihed, lighed og broderskab. I de tre ord er i hvert fald autoritetsindstillingen absolut forsvundet.

Det ærede medlem hr. Jørgen Gram syntes, jeg havde taget for overlegent på hans spørgsmål. Det beklager jeg overmåde meget. Intet havde i mindre grad været min hensigt. Jeg forstod på det ærede medlem — og jeg antager, at han er enig med mig heri — at dette store og alvorlige problem umuligt kan tages op i sin helhed her under

finanslovdebatten. Jeg tror ikke, der hersker megen uenighed mellem os i spørgsmålet om ordningen af 1948. I det ærede medlems første indlæg sagde han, at denne ordning, hvis det gik efter bestemmelsen, måtte ophøre; der måtte dannes valgmenigheder. Deroverfor hævdede jeg, at der i ordningen ligger dette, at man skal overveje, om disse folkekirkeembeder skal nedlægges, eller de skal omdannes, altså er der også den mulighed, at man skal blive ved den ordning, der er nu. Jeg var glad ved, at det ærede medlem udtalte, at om man nedsatte et udvalg til drøftelse af sagen eller ikke gjorde det, forsåvidt var ham ligegyldigt, når blot der virkelig kom en offentlig diskussion, en virkelig demokratisk proces i gang om dette spørgsmål, og her er jeg ganske enig med det ærede medlem. Når jeg nævnte, at jeg har haft en samtale med sønderjyske bisopper og sønderjyske præster, havde jeg ikke drømt om, at det ærede medlem troede, at jeg mente, at dermed havde jeg taget stilling til sagen. Man må jo begynde at orientere sig et sted. Jeg er fuldkommen enig med det ærede medlem i, at dette spørgsmål er et langtrækkende spørgsmål, et principielt spørgsmål, som ikke kan behandles grundigt nok, og jeg kan forsikre det ærede medlem, at jeg skal gøre mit til, at det bliver taget op på så forsvarlig måde som overhovedet muligt.

Jeg forstod ikke rigtig, hvad det ærede medlem mente med at advare imod, at man ville tage højere afgifter i fremtiden af de tyske menigheder dernede. Det er der jo aldrig blevet; det ligger slet ikke for, og jeg forstod ikke rigtig den bemærkning.

Derimod kom det ærede medlem tilsidst ind på, om jeg slet ikke havde noget at sige til den kirkestrid, der foregår syd for grænsen, om jeg slet ikke havde nogen beklagelse at fremføre i den anledning. Når jeg overhovedet ikke i mit indlæg om den folkekirkelige ordning nord for grænsen strejfede spørgsmålet om den danske kirke syd for grænsen, er det, fordi jeg synes, at det er så overordentlig væsentligt, at vi, når vi prøver på at forme den danske frihedslovgivning, ikke skeler til, hvad man gør andre steder, men virkelig prøver på at handle således, som vor egen frihedsforståelse tvinger os til at handle. Det betyder ikke, at jeg ikke med stor opmærksomhed